

בוזי מחפש חדר

אחד מאלפי מחפשי הדיור בארץ. בוזי צבר בן 28 בעל לאשה ואב לילד. מתחבט בפתרון השאלה הגורלית: מי רוצה להשכיר חדר?

הוסבר לו כי ערעור יש להגיש דרך עורך-דין. כיון ששכר טרחת עורך-דין הוא 50 לירות וקצב עבודתם של בתי המשפט במדינה הביטיח כי ערעורו של בוזי יובא לדיון כעבור ששה חודשים לכל המוקדם, החליט להידבר עם החייל הנכה.

מה להכניס? הנכה ששילם לעתונאי שעבר לשיכון הוותיקים 150 לירות דמי מפ"תח ולהורי בוזי חמש לירות לחודש, תבע מבוזי המבקש פשרה, 800 לירות, הסכים לבסוף לסכום של 700 לירות. בוזי שעבר כגנן בחיילות רמת-גן לא מצא אמצעים מספיקים, נצטופף במרפסת הבית הקטנה, סגר את חלונותיה, העמיד מיטות ושולחן בששת המטרים המרובעים שלה (3X2), לא ידע אילו מחפציו יכניס פנימה ואילו יטיל חוצה, חשש להניע את ידיו בחדרון הצר שמה יפגע באש-תו או בילדו.

בינתיים נתברר כי הנכה, שמצא תעסוקה כפקיד קופת-חולים, אינו משתמש בחדר כלל. הוא טעה במקחו, אינו יכול להגיע למקום עבודתו בגורר ברמת-גן, שב לבית הוריו, התל מבקר את החדר המוחרם מדי שבוע, שבועיים לעמוד על מצב העניינים.

בוזי הגנן החל עובד 11 שעות ביום בכל עבודה שנמצאה לפניו, גיוס, דילול, שתילה, טיפוח גינות ובלבר לאסוף כסף לפצות את רצונו של הנכה שזכה בחדרו. בינתיים עבר בביתה המהודרים של רמת-גן, נוכח לדעת כי שום קצין מחוז לא מצא לנכון להחרים חדר בבתי מרובי חדרים אלה, "בתוקף סמי-כוונתו".

בין חווילות הסוחרים, התעשיינים, הבני-קאים, גילה יום אחד חדר-מרתף פנוי, ביקש את בעליו להכנס לגור בו. התשובה: "בב-קשה, תמורת אלף לירות." אולם משראה את פניו התמהוים של בוזי חזר בו, הסביר כי בין כה אי אפשר להשכיר את המרתף בו מאוחסנת מכוניתו הפרטית השנייה של בעל הבית, שלא זכתה, כמכוניתו הראשונה, להיתר נסיעה ברכים.

בוזי החליט לא לשלם פרס לנכה תובע דמי הפינוי, קבע לעצמו תכנית פעולה, לפיה ירכוש לעצמו חדר מגורים. **שמא ידוע?** לך? "בוזי ה' חל מעכב כל

כל שאליהו ("בוזי") זהבי מחפש, הוא: ארבעה קירות וקורת גג. צבר בן 28, יליד עזה (אביו של בוזי היה רוקח בית-מרחת הדסה בעיר) ששב עם משפחתו, אשה וילד, מהקיבוץ לעיר, מצא כי חדרו בבית אביו, שעבר בינתיים לרמת-גן, תפוס.

ב-1942, בימי אל-עלמיין, כאשר סכנת פלי-שה נאצית איימה על הארץ, התגייס בוזי בן ה-18 לפלמ"ח, שהוקם אותה שנה. אחר שירד מתח ההתכוננות לקראת פלישת אויב הועברו יחידות הפלמ"ח מבסיסהם הקדמיים למשקי עמק הירדן, בהם בילה בוזי את שלוש שנות חייו הבאות. כיון שפלמחאי באותם הימים, בלי להיכנס לציונבים ורר-מנטיקה, לא היה אלא פקק במשק, השקיע גם בוזי הרבה זיעה במטעי הבגנות אשר בדגניה א', התנחם הרבה ערבים במסיבות רעים בחנות המכלת של לייבוש בכנרת. אחר מסעות מייגעים ברחבי הארץ, להררי יהודה ומכתשי הנגב, טלטולי דרכים ממקום למקום, העברות פתאומיות מצריפים לאהלונים (בלול פרצה מגפת עופות והיה צורך לשכן את הבריאים בצריפים) החליט בוזי להצטרף לקי-בוץ, הפך גנן הגוי של חמדיה אשר במקום מפגש עמק בית-שאן ועמק יזרעאל.

כאשר החליט ב-1951 לעזוב את הקיבוץ יצא כמעט ריקם מלבד אשה, ילד חמוד בן שלוש, חגי, כלי מטה וצרורות של ספרים (בעיקר: ספרות עברית, דרמה). בחזורו ל-בית הוריו קיווה לשוב לחדרו, להשתכן בו זמנית עם משפחתו עד שימצא דירת קבע. אולם בהעדרו של בוזי השכירו הוריו את שלישי הבית, המורכב שני חדרים ומרפסת, לעתונאי צעיר. העתונאי זכה בשיכון וותיקי ההסתדרות (הוא כבר הספיק להיות חבר ההסתדרות שש שנים), מסר את זכותו על החדר תמורת דמי פתח לנכה מלחמה שפנה למדור ההחרמות של אגף השיקום שהחרים את החדר למען החייל המשוחרר והנכה.

בהידוע הדבר לבוזי פנה לאגף השיקום, נתקל בשומר הסף שגירש אותו, אך הסכים, לאחר דין ודברים ממושך, להביאו לפני הפ-קיד הממונה. הפקיד יעץ להתלונן בכתב, בוזי ניסה להתקשר עם המנהל, הפקיד סירב להפי-נותו, הציע לו לחזור לשוער.

בוזי נואש מטיפול אישי, הגיש ערעור. הערעור נדחה, הוצע לו לפנות במכתב רשום למנהל שיטפל בדבר. אחר סחיבות נוספות